

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobce **Ing. J. J.**, bytem x., zastoupeného JUDr. Ludmilou Pávkovou, advokátkou se sídlem Kodaňská 25, 101 00 Praha 10, proti žalovanému **Městskému úřadu Mělník**, se sídlem Nám. Míru 1, 276 50 Mělník, zastoupeného Mgr. Alexandrem Klimešem, advokátem se sídlem Ve Vinicích 553/17, 276 01 Mělník, za účasti Středočeského kraje, se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5, o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu – kolaudačnímu souhlasu žalovaného ze dne 12. 1. 2015, č. j. 2271/ZP/14/LETO,

t a k t o :

- I. Kolaudační souhlas žalovaného ze dne 12. 1. 2015, č. j. 2271/ZP/14/LETO, je nezákonný.**
- II. Ve zbylém rozsahu se žaloba zamítá.**
- III. Žádný z účastníků ani osoba zúčastněná na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**
- IV. Soud přiznává znalci Ing. Jaroslavu Rydlovi, bytem Rašínova 1239, 250 82 Úvaly za podaný znalecký posudek**
 - a. odměnu za 3 hodiny práce po 350,- Kč,**
 - b. odměnu za 2 hodiny práce po 100,- Kč,**
 - c. náhradu hotových výdajů ve výši 476,72 Kč****tj. znalečné v celkové výši 1.726,72 Kč.**

- V. Žalobce i žalovaný jsou povinni na náhradě nákladů řízení státu každý zaplatit do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 25.455,36 Kč, a to na účet Krajského soudu v Praze č. 19-8729111/0710, VS: 3948001915.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 11. 3. 2015 žádá, aby soud prohlásil shora označený kolaudační souhlas žalovaného s užíváním stavby (dále jen „napadený souhlas“) za nezákonný a zakázal žalovanému, aby pokračoval v porušování vlastnického práva žalobce k pozemku p. č. x, o výměře 2608 m², orná půda, a pozemku p. č. x, o výměře 1367 m², zahrada, oba pozemky zapsány na LV č. x, vedeném Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Mělník pro katastrální území a obec Mšeno (dále jen „předmětné pozemky“), které spočívá v položení a užívání dešťové kanalizace v severozápadním cípu shora uvedených pozemků, a aby žalovaný obnovil stav pozemků před uvedeným zásahem. Napadeným souhlasem žalovaný povolil užívání stavby vodního díla „II/259 Mšeno, průtah – vodohospodářské objekty“, jejímž předmětem byla dešťová kanalizace, pro kterou bylo dne 27. 5. 2010 vydáno stavební povolení č. j. 615/ZP/10/JALE.

Žalobce uvedl, že dne 6. 4. 2014 prohlídkou zjistil, že na hranici předmětných pozemků, jakož i přímo na nich proběhly stavební práce, s nimiž nebyl seznámen, neboť nebyl účastníkem stavebního řízení, v němž mělo být vydáno příslušné stavební povolení. Předmětné pozemky byly dne 13. 10. 1995 řádně geodeticky vytyčeny a označeny vytyčovacími patníky, jež byly zaneseny do geodetického plánu č. 30B18-1895/95, který byl opatřen souhlasem Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrálním pracovištěm Mělník, a na základě něhož byl pak proveden zápis do katastru nemovitostí. Následkem stavebních prací byly však vytyčovací patníky odstraněny a došlo také ke zničení a odstranění veškerých porostů nacházejících se v prostoru uvnitř vytyčovacích patníků, tj. na pozemcích žalobce. Tím bylo zasaženo do ústavně zaručeného práva žalobce.

Žalobce se proto dne 7. 4. 2014 obrátil na Městský úřad ve Mšeně, který mu sdělil, že stavba byla realizována na základě stavebního povolení ze dne 12. 4. 2010, č. j. Výst. 157/10/Pr, vydaného Městským úřadem v Mělníku. Dne 9. 4. 2014 žalobce podal podnět (zaevidovaný pod č. 17372/14) ohledně nepovolené stavby kanalizace na předmětných pozemcích. Dne 14. 4. 2014 Městský úřad v Mělníku žalobci sdělil, že věc postupuje příslušnému úřadu, neboť sám v této věci není příslušný. Jelikož žalobce nedostal informaci o tom, který orgán je věcně a místně příslušný, rozhodl se kontaktovat přímo stavebníka – Středočeský kraj. Následně se žalobce zúčastnil jednání v terénu dne 17. 6. 2014, v jehož rámci byly vytyčovány hranice pozemku společností T. a F., geodetické práce, s.r.o., se sídlem U Stadionu 467, 277 11 Neratovice za účasti stavebníka, Ing. J. L. (zástupce Středočeského kraje) a paní J. B. (zástupce společnosti S. s.r.o., která realizuje dopravní a liniové stavby jako generální dodavatel pro obecní a městské úřady). Dne 15. 12. 2014 byl žalobci žalovaným předložen protokol o vytyčení hranice pozemku zhotovený společností T. a F., g. p., s.r.o., z něhož vyplývá, že žalobce nesouhlasí s některými vytyčenými body, neboť při zaměření hranic vyšlo najevo, že stavba kanalizace je vedena přes předmětné pozemky, jež

jsou ve vlastnictví žalobce. Skutečnost, že původní vytyčovací hranice předmětných pozemků na základě geometrického plánu č. 30B18-1895/95 před jejich odstraněním v důsledku provedení stavby kanalizace vedly jinudy než nyní, a že tedy stavba leží částečně na pozemcích žalobce, tento dokládá fotografií pořízenou dne 17. 6. 2014.

Dne 15. 12. 2014 se žalobce dostavil k žalovanému k projednání skutečného zaměření a položení stavby kanalizace. Zákes stavby byl však nečitelný, pročez žalobce nebyl s to vyčíst, kudy přesně je předmětná stavba vedena. Žalobce poukázal na fotografii pořízenou dne 17. 6. 2014, kde je zakreslena šipka, jež ukazuje na místo položení stavby vedle výrobní haly, z níž je patrné, že zaměření provedené dne 17. 6. 2014 společností T. a F., s.r.o. nebylo vyhotoveno v souladu se skutečným provedením stavby. S ohledem na tuto skutečnost podal žalobce dne 15. 12. 2014 žalovanému písemné námitky (v elektronické podobě se zaručeným elektronickým podpisem), s nimiž se ale žalovaný nikterak nevypořádal a bez dalšího vydal kolaudační souhlas s užíváním stavby č.j. 2271/ZP/14/LETO. K odstranění pochybností o tom, kudy skutečně vede stavba kanalizace, žalobce navrhl provedení znaleckého posudku.

Žalobce uvádí, že považuje kolaudační souhlas za nezákonný, neboť v jeho důsledku byl přímo zkrácen na svém ústavně garantovaném vlastnickém právu ke svým pozemkům. Žalovaný jej měl jakožto vlastníka předmětných pozemků dotčených stavbou také zahrnout do stavebního povolení v souladu s ustanovením § 109 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění zákona č. 379/2009 Sb. (dále jen „stavební zákon“), což tento neučinil a na základě jím vydaného stavebního povolení pak byla realizována stavba na pozemcích žalobce bez jeho předchozího souhlasu, když takové jednání žalovaného je přímým zásahem do vlastnického práva žalobce a zároveň porušením ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 227/2009 Sb. (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nešetřil oprávněné zájmy žalobce, jehož se činnost žalovaného přímo dotýká, a jednal v rozporu se zásadou proporcionality. Realizací stavby byla žalobci způsobena újma nevyčíslitelné hodnoty, když z předmětných pozemků byly odstraněny dřeviny, k nimž měl hluboký citový vztah. Kdyby žalobci nebyla odepřena možnost se účastnit stavebního řízení, nesouhlasil by s položením kanalizační sítě v severozápadním cípu pozemku p. č. x. a pozemku p. č. x., ale trval by na provedení kanalizační sítě způsobem, kterým by nedošlo k odstranění veškerých porostů na těchto pozemcích včetně stromu, který byl památkou na jeho tragicky zesnulou manželku. K výstavbě kanalizace na jeho pozemcích došlo bez jeho souhlasu, a ačkoliv po tomto zjištění vystupoval aktivně a využil veškerých prostředků, jež mu právní předpisy poskytují, žalovaný se od počátku pouze snažil vyhnout své odpovědnosti za nastalou situaci.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že podle ustanovení § 122 odst. 3 stavebního zákona dosud neuplynula roční lhůta pro podání podnětu k přezkumnému řízení ve smyslu ustanovení § 94 správního řádu, když kolaudační souhlas nabyl právní moci dne 14. 1. 2015. Podle žalovaného je tak třeba nejprve vyčerpat prostředky uvnitř veřejné správy a teprve až následně je zde možnost využít žaloby podle § 82 s. ř. s., která je proto v tuto chvíli předčasná a soud by ji měl jako nepřipustnou odmítnout.

Pro případ, že se soud se shora uvedeným názorem žalovaného neztotožní, navrhuje žalovaný podanou žalobu zamítnout podle ustanovení § 87 odst. 3 s. ř. s, neboť kolaudační souhlas byl vydán v souladu se zákonem.

Žalovaný konstatoval, že stavební řízení bylo zahájeno na základě žádosti stavebníka, která splňovala všechny zákonné náležitosti. Byly řádně označeny pozemky, na nichž měla být stavba realizována, jakož i vlastníci pozemků sousedních, kteří byli identifikováni v souladu s ustanoveními § 109 písm. e) a f) a § 110 odst. 7 stavebního zákona. Celkem bylo 90 účastníků stavebního řízení. Vzhledem k vysokému počtu účastníků byli tito o zahájení stavebního řízení uvědomeni vyvěšením veřejné vyhlášky ve smyslu ustanovení § 144 odst. 2 správního řádu. Žalovaný na základě předložené dokumentace a všech jemu dostupných údajů považoval žalobce za účastníka řízení podle ustanovení § 109 písm. e) stavebního zákona, když pro účastenství podle písm. c) citovaného zákonného ustanovení nebyl shledán důvod, jelikož takové postavení žalobce nemělo oporu v dokumentaci obsažené ve správním spise. Žalobci tak jako vlastníku sousedního pozemku svědčilo právo ve smyslu § 114 stavebního zákona podat námítky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, přičemž o tomto právu byl žalobce poučen v oznámení o zahájení stavebního řízení ve formě veřejné vyhlášky. Žalobce však žádné námítky v průběhu stavebního řízení nevzněl. Stavební povolení vydané žalovaným pod č. j. 615/ZP/10/JALE ze dne 15. 10. 2010 nabylo právní moci dne 18. 6. 2010.

Žalobce pak při návštěvě žalovaného dne 15. 12. 2014 nepředložil žádný geometrický plán, jehož obsahem by bylo přesné vytyčení hranic pozemku, z něhož by bylo lze usuzovat na nesoulad skutečného provedení stavby s ověřenou projektovou dokumentací. Proto žalovaný nemohl jinak, než žádosti stavebníka vyhovět a kolaudační souhlas vydat, neboť neshledal rozpor s podmínkami ustanovení § 119 odst. 2 stavebního zákona.

Žalovaný, ač to nebylo jeho zákonnou povinností, vyšel žalobci vstříc, když mu předložil listiny, které jsou součástí správního spisu a z nichž žalovaný vycházel při svém rozhodování v rámci stavebního řízení, a to neformální cestou, neboť žalobci umožnil podat námítky, které jsou dle zákona přípustné v předchozích fázích stavebního řízení. Dále nad rámec svých povinností vyžádal k podnětu žalobce vyjádření zpracovatele projektové dokumentace stavby, společnosti A., s.r.o., aby získal informaci o skutečném provedení stavby. Ve vyjádření zpracovatele projektové dokumentace bylo potvrzeno, že stavba byla umístěna na pozemku p. č. x., jehož výlučným vlastníkem je obec Mšeno, nikoli tedy na předmětných pozemcích ve vlastnictví žalobce. Hranice pozemků, jež byly geodeticky zaměřeny v roce 2008 a následně zapsány do katastru nemovitostí, odpovídaly tomuto zaměření. Žádné vytyčovací patníky, o nichž se zmiňoval žalobce, v terénu nalezeny nebyly. Nesoulad mezi stavem zapsaným v katastru nemovitostí a skutečným stavem pak nebyl zjištěn ani na základě revizního vytyčení hranic provedeného ke stížnosti žalobce společností T. a F., s.r.o.; ke skutečnému provedení stavby bylo také provedeno geodetické zaměření (dosahující 3. třídy přesnosti mapování dle ČSN 013410, $m_{xy}=0.14$ a $m_v=0.12$ m) a vyhotovena geodetická dokumentace, z níž vyplývá, že pozemky žalobce nebyly stavbou dotčeny. Žalovaný pak neshledal žádný nesoulad ani při závěrečné prohlídce dne 18. 12. 2014, a proto dne 12. 1. 2015 byl vydán kolaudační souhlas s užíváním stavby. Účastníkem tohoto řízení je dle stavebního zákona pouze stavebník, vlastník stavby, případně také budoucí uživatel stavby, nikoli tedy žalobce jakožto vlastník sousedního pozemku. Žalovaný shrnuje, že žalobce v průběhu stavebního řízení neprokázal, že by předmětná stavba byla prováděna na pozemcích, jejichž je vlastníkem a žalovaný nemohl při své rozhodovací činnosti přihlížet k pouhým tvrzením, která nejsou podložena relevantními podklady, proto

žalovaný vydal stavební povolení a následně také kolaudační souhlas s užíváním předmětné stavby dešťové kanalizace.

Středočeský kraj jakožto osoba zúčastněná na řízení uvedl, že žaloba byla podána opožděně, neboť podstatou nezákonného zásahu je umístění stavby na pozemcích žalobce, přičemž žalobce sám uvedl, že se o údajném zásahu dozvěděl dne 6. 4. 2014, dne 15. 12. 2014 se pak účastnil jednání v sídle žalovaného, kde tvrdil chybné zaměření stavby. Je tedy zřejmé, že žalobce o zásahu věděl již na konci roku 2014, avšak žalobu podal až v dubnu 2015, tj. po uplynutí subjektivní dvouměsíční lhůty. Žalobce se mohl domáhat svých práv jinými prostředky, neboť byl účastníkem stavebního řízení o umístění stavby a stavebního povolení, které bylo doručováno veřejnou vyhláškou.

Dle názoru zúčastněné osoby je žaloba navíc nepřípustná, jelikož kolaudační souhlas lze podle ustanovení § 122 odst. 3 stavebního zákona přezkoumat v přezkumném řízení. Zúčastněná osoba upozornila rovněž na nevyužitou možnost žalobce požádat o určení, zda právní vztah vznikl, zda trvá nebo zanikl podle ustanovení § 142 správního řádu.

Žaloba pak zcela postrádá tvrzení a označení důkazů k prokázání konkrétního nezákonného zásahu, který by směřoval přímo do práv žalobce ve smyslu ustanovení § 82 s. ř. s. Kolaudační souhlas navíc není rozhodnutím, nýbrž se jedná o pouhé zjištění stavebního úřadu ohledně splnění zákonných podmínek. Žalobce nijak neprokázal svou aktivní legitimaci k podání žaloby. Předmětem řízení o nezákonném zásahu musí být osamocený zásah, nikoli zásah jakožto výsledek postupně navazujících rozhodnutí správních orgánů jako je tomu u napadeného kolaudačního souhlasu. Pakliže žalobce nevyužil svých práv uplatnit řádné opravné prostředky v předchozích fázích stavebního řízení, nemůže být aktivně legitimován k podání žaloby na základě pouhých tvrzení o nezákonnosti zásahu. Kolaudační souhlas je pouhým výsledkem celého stavebního řízení, v jehož rámci měl žalobce jako účastník řízení dostatečnou možnost ovlivnit výsledek řízení. Je třeba chránit práva stavebníka nabytá v dobré víře, která by byla narušena, pokud by byl žalobce se svou žalobou úspěšný. Zúčastněná osoba proto navrhl zamítnutí žaloby.

Předně je třeba uvést, že soud považuje žalobu za přípustnou a včasnou. Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Podle § 85 s. ř. s. je žaloba nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.

K nezákonnému zásahu došlo vydáním kolaudačního souhlasu ze dne 12. 1. 2015, který nabyl právních účinků doručením žadateli dne 14. 1. 2015. Žaloba byla podána již dne 11. 3. 2015, tj. méně než dva měsíce od samotného vydání kolaudačního souhlasu. Je tak zjevné, že musela být splněna subjektivní i objektivní lhůta pro podání žaloby a žaloba je tak včasná.

Přípustnosti žaloby není na překážku ani skutečnost, že žalobce nedoložil, že by ve věci podal podnět k přezkumnému řízení. Jinými právními prostředky nápravy ve smyslu § 85 s. ř. s. mohou být pouze takové prostředky, které garantují žalobci, že o jeho návrhu musí být věcně rozhodováno a že se v případě nečinnosti správního orgánu žalobce bude moci bránit u soudu. Takové parametry však přezkumné řízení nesplňuje, neboť na základě podnětu žalobce k přezkumnému řízení nemusí nadřízený orgán zahajovat správní řízení, zahájení

takového řízení je plně v jeho dispozici a žalobce se jeho zahájení nemůže nijak domoci. Přezkumné řízení jako pouhý dozorčí prostředek tudíž není schopno garantovat ochranu práv žalobce plynoucích z čl. 36 Listiny. Nevyčerpání podnětu k přezkumnému řízení tedy nemůže být překážkou pro věcné projednání jeho žaloby napadající zásah spočívající ve vydání sporného kolaudačního souhlasu.

Ze správního spisu ke stavebnímu povolení soud zjistil, že osoba zúčastněná na řízení podala dne 8. 3. 2010 žádost o stavební povolení ke stavbě vodního díla „II/259 M., průtah – vodohospodářské objekty“, jež měla být rozčleněna na objekty SO 301 – Dešťová kanalizace, SO 302 – Odvodnění komunikace a SO 303 – Napojení dešťových svodů. Stavba měla být položena podél stávající splaškové kanalizace až do vodoteče, která je vedena přes areál městské čistírny odpadních vod s tím, že trasa navržené dešťové kanalizace měla vést převážně přes pozemky ve vlastnictví obce M.. V žádosti o stavební povolení byl uveden mj. i žalobce jako vlastník sousedních pozemků. Předpokládaný termín realizace stavby byl stanoven na roky 2010 – 2011. Na základě shora uvedené žádosti žalovaný, konkrétně odbor životního prostředí a zemědělství, oddělení správní, úsek vodního hospodářství, formou veřejné vyhlášky, která byla vyvěšena na úřední desce žalovaného od 3. 5. 2010 do 19. 5. 2010, oznámil zahájení vodoprávního řízení na vydání stavebního povolení ke stavbě. Dne 27. 5. 2010 žalovaný (odbor životního prostředí a zemědělství) vydal formou veřejné vyhlášky pod č. j. 615/ZP/10/JALE stavební povolení s tím, že povolené vodní dílo bude umístěno na pozemcích p. č. x., x., x., x., x., x. a x. v k. ú. Mšeno (t. j. nikoliv na pozemcích žalobce). Následně k žádosti stavebníka žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 5. 2012, č. j. 648/ZP/12/LETO, prodloužil platnost stavebního povolení do 28. 5. 2014 a rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 6. 2012, č. j. 835/ZP/12/LETO, do 25. 6. 2014. Podáním ze dne 3. 10. 2014 adresovaným žalovanému žalobce uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy způsobené realizací stavby dešťové kanalizace. Na toto podání žalovaný reagoval dopisem ze dne 5. 11. 2014 tak, že stavba byla povolena pro pozemky odlišné od pozemků ve vlastnictví žalobce. Dne 18. 11. 2014 stavebník požádal o vydání kolaudačního souhlasu ke stavbě. V návaznosti na tuto žádost žalovaný vydal výzvu k účasti na závěrečné kontrolní prohlídce stavby, kterou doručil také zástupkyni žalobce. Dne 15. 12. 2014 se žalobce osobně dostavil do sídla žalovaného, kde se seznámil se spisovým materiálem a následně zaslal žalovanému elektronické podání, v němž namítá nesprávné zaměření hranic pozemků dotčených stavbou, jelikož stavba kanalizace zasahuje také na jeho pozemky, což dokládal přílohami tohoto podání. Následně žalobce zaslal žalovanému ještě doplnění prvního elektronického podání, jehož přílohou je navíc zákres kanalizace s barevně vyznačenými hranicemi pozemků zpracovaný pravděpodobně žalobcem. V protokolu ze dne 18. 12. 2014 je pak zachycen průběh ústního jednání spojeného s místním šetřením ve věci kolaudace stavby, z něhož vyplývá, že stavba byla prohlédnuta a nebyly zjištěny žádné nedostatky či odchylky od údajů uvedených ve stavební dokumentaci, nebyly vzneseny žádné námitky proti vydání kolaudačního souhlasu. Zpracovatel projektové dokumentace stavby, společnost A. s.r.o., podal dne 19. 12. 2014 vyjádření, v němž uvedl, že kanalizace je umístěna na pozemku p. č. , což je v souladu s dokumentací pro stavební povolení, jakož i s územním rozhodnutím. Dne 12. 1. 2015 byl vydán napadený kolaudační souhlas, v jehož odůvodnění se pouze konstatuje, že vodoprávní úřad provedl dne 18. 12. 2014 závěrečnou kontrolní prohlídku stavby, při které podle § 122 odst. 3 stavebního zákona nezjistil závady bránící jejímu bezpečnému užívání ani rozpor se závaznými stanovisky dotčených orgánů k užívání stavby a shledal též, že skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví

zvírat, bezpečnost anebo životní prostředí. Podle připojené doložky a doručenek kolaudační souhlas nabyly právních účinků dne 14. 1. 2015, přičemž žalobci zasílán nebyl.

Se správním spisem bylo předloženo též geodetické zaměření skutečného provedení stavby „Silnice II/259 M. – průtah“ vyhotovené geodetickou kanceláří G. s.r.o., se sídlem x., v prosinci 2014. Výkres na listu č. 6 ukazuje, že stavba kanalizace má být vedena mimo pozemky ve vlastnictví žalobce (p. č. x. a x.). Totéž potvrzuje i srovnání souřadnic kanalizace v systému S-JTSK zachycených v příloze technické zprávy tohoto geodetického zaměření se souřadnicemi lomových bodů pozemků žalobce uvedenými ve vytyčovacím náčrtu společnosti Tesařík a Frank, geodetické práce, s.r.o.

V průběhu jednání žalobce s odkazem na znalecký posudek zadaný soudem setrval na žalobě v plném rozsahu, neboť je prokázáno, že stavba zasahuje do jeho pozemku. Žalovaný oproti tomu upozornil na to, že znalecký posudek deklaruje střední chybu 1 m, přičemž zjištěný přesah kanalizace do pozemku žalobce má činit maximálně 0,95 m. Není proto vůbec jisté, že stavba do žalobcova pozemku zasahuje a zda tedy vůbec dochází k zásahu. Znalec také ve výpočtu vychází z pásma stavby o šířce 60 cm na obě strany, průměr kanalizace je však jen 40 cm, takže zásah musí být menší. Je také otázkou, zda zaměstnanci žalovaného vůbec byli schopni zjistit, že dochází k zásahu do nemovitostí žalobce, protože tento sice uplatňoval námitky, avšak žádné důkazy k nim nepředložil. Za daného důkazního stavu žalovaný musel kolaudační souhlas vydat. Žalovaný také zopakoval, že druhý žalobní požadavek není projednatelný, protože žalovaný do práv žalobce nezasahuje, protože není vlastníkem kanalizace. Na náhradu nákladů řízení žalovaný žádal přiznání částky za odměnu právního zástupce.

Osoba zúčastněná na řízení také konstatovala neprojednatelnost druhé části žalobního petitu. Dále namítla, že žalobce ničím neprokázal, že by samotné užívání kanalizace jako podzemní stavby nějak zasahovalo do jeho práv a že by vydaný souhlas byl v rozporu s obecně závaznými právními předpisy, čímž nenaplnil předpoklady pro úspěšnost zásahové žaloby, jak je definoval v bodě 42 svého usnesení ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010-76, publikovaného pod č. 2725/2013 Sb. NSS rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). Pokud nelze přesně určit průběh hranice a průběh kanalizace, nelze ani hovořit o zásahu do práv žalobce. Navíc průměr této podzemní stavby je jen 40 cm, takže zásah by byl nepatrný. Pokud mělo být zasaženo do práv žalobce v průběhu realizace stavby, to není otázkou relevantní v tomto řízení. Na náhradu nákladů řízení osoba zúčastněná na řízení žádala přiznání jedné paušální částky 300,- Kč s odkazem na judikaturu Ústavního soudu.

Z výpisu z katastru nemovitostí pro LV č. x bylo soudem zjištěno, že pozemky p. č. x. a x. v k. ú. a obci Mšeno jsou ve vlastnictví žalobce.

Z protokolu o vytyčení hranice pozemku ze dne 17. 6. 2014 vyžádaného soudem od společnosti T. a F., s.r.o., která měla vytyčení provést na objednávku města Mšeno, pak bylo zjištěno, že v terénu byly vytyčené body označeny dřevěnými kolíky a žalobce nesouhlasil s některými takto vytyčenými body. Přiložený vytyčovací náčrt, který byl ověřen úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem, zachycuje pozemky žalobce včetně vyznačení souřadnic jednotlivých lomových bodů.

Ze zákresu stavby kanalizace zvýrazněné žalobcem, jakož ani z fotografie pořízené žalobcem dne 17. 6. 2014 soud nevycházel, neboť je nelze považovat za objektivní podklady, protože pouze vyjadřují názor žalobce, popř. matky, kde měly být původně umístěny jím

tvrzené vytyčovací kolíky hranice. Žalobcem předkládanou emailovou komunikací z dubna 2014 pak soud považoval za nadbytečnou pro prokázání věci, neboť skutečnost, že žalobce upozorňoval na narušení hranic jeho pozemku, je zřejmá z obsahu správního spisu.

Soud s ohledem na odbornou povahu sporné otázky v řízení ustanovil znalce, který provedl místní šetření za účasti účastníků řízení a osoby zúčastněné na řízení, zaměřil pozemky žalobce a průběh kanalizace a dospěl k závěru, že kanalizace zasahuje do obou pozemků žalobce, a to v některých místech v rozsahu až cca jednoho metru. V posudku zhodnotil geodetické zaměření skutečného provedení stavby kanalizace jako bezchybné, vadné však bylo zaměření hranic pozemků žalobce v protokolu o vytyčení hranice pozemku společnosti T. a F., s.r.o., neboť jeden z jeho tří výchozích identických bodů nebyl řádně testován, nebyl ani kontrolně zaměřen a trvale stabilizován v terénu a lze vyvodit, že původní geodet měření prováděl nad mapou katastru nemovitostí namísto mapy pozemkového katastru, jak tomu správně má být a jak geodet nepravdivě tvrdil. V důsledku toho ani výsledky zaměření touto společností nebyly spolehlivé, protože překračovaly předepsanou přesnost výpočtu. Tři identické body představují nezbytné minimum pro zaměření, samotný znalec vycházel ze čtyř identických bodů. Z textu posudku plyne, že průměr kanalizačního potrubí činí 0,4 m, kanalizační šachty jsou široké 1 m a znalec při svém výpočtu pracoval s pásem 0,6 m na obě strany od osy kanalizace, v němž lze spolehlivě předpokládat, že veškeré stavební prvky se v něm budou nacházet. K možné chybě měření znalec na dotaz soudu vysvětlil, že je dána mj. i kvalitativními parametry původního měření při tvorbě mapy pozemkového katastru, z níž jsou následně odvozeny veškeré pozdější mapové podklady. Uvedl, že v příloze č. 7 zakreslený průběh kanalizace ve vztahu k hranici pozemků žalobce je matematickým výpočtem, který je přirozeně zatížen určitou chybou, jejíž střední hodnota činí 1 m a tzv. maximální dopustná odchylka 2,83 m. Skutečné umístění stavby se pak vypočtené hodnotě blíží s určitou pravděpodobností odpovídající tzv. Gaussově křivce. Lze konstatovat, že skutečné umístění stavby se nachází v pásmu ± 1 m od vypočteného s pravděpodobností 60 %, v rozmezí od ± 1 m do $\pm 2,83$ m s pravděpodobností 38 % a s větší odchylkou s pravděpodobností 2 %. Stavba se může v rámci této odchylky nacházet jak blíže, tak dále od pozemku žalobce. K výkresu skutečného provedení stavby zpracovaného společností Geoperfect, s.r.o., konstatoval, že jeho přesnost ověřil a že výkres je správný, avšak pouze pokud jde vlastní zakreslení stavby. Pozemkové hranice tato společnost nezaměřovala a z jim odpovídajících čar ve výkresu není možné vycházet.

Podle ustanovení § 87 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud v řízení ve věcech ochrany před nezákonným zásahem rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem.

Podle ustanovení § 119 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad při uvádění stavby do užívání zkoumá, zda stavba byla provedena v souladu s rozhodnutím o umístění nebo jiným úkonem nahrazujícím územní rozhodnutí a povolením stavby a dokumentací, nebo ověřenou projektovou dokumentací, v souladu se stanovisky nebo závaznými stanovisky, popřípadě rozhodnutími dotčených orgánů, byla-li vydána podle zvláštních právních předpisů, a zda jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo

její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí.

Podle ustanovení § 122 odst. 3 věta první až třetí stavebního zákona při závěrečné kontrolní prohlídce stavební úřad zkoumá splnění podmínek podle § 119 odst. 2. Jestliže stavební úřad nezjistí závady bránící bezpečnému užívání stavby nebo rozpor s podmínkami § 119 odst. 2, vydá do 15 dnů ode dne provedení závěrečné kontrolní prohlídky kolaudační souhlas, který je dokladem o povoleném účelu užívání stavby. Na vydávání kolaudačního souhlasu se nevztahují části druhá a třetí správního řádu.

Ve smyslu ustanovení § 122 odst. 4 věta první stavebního zákona jsou-li na stavbě zjištěny závady bránící jejímu bezpečnému užívání nebo rozpor s podmínkami § 119 odst. 2, stavební úřad kolaudační souhlas nevydává a rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení, užívání stavby zakáže; účastníkem řízení je stavebník, vlastník stavby, popřípadě budoucí uživatel stavby.

V první řadě soud musí konstatovat, že námitky žalobce proti tomu, že nebyl tzv. přímým účastníkem v předcházejícím stavebním řízení, nemají v tomto řízení žádný význam. Ty by mohly být projednávány v žalobě proti stavebnímu povolení, nikoliv v žalobě na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím ve vydání kolaudačního souhlasu. Navíc by byly nejspíše nedůvodné, protože ani stavební povolení nepředpokládalo, že by kanalizace měla být realizována na pozemcích žalobce. Nelze ani úspěšně argumentovat tím, že v průběhu stavby mělo být zasahováno do pozemků žalobce, protože předmětem tohoto řízení je otázka, zda na již dokončenou stavbu kanalizace měl či neměl být vydán žalovaným kolaudační souhlas, nikoliv to, jakým způsobem probíhala samotná výstavba kanalizace.

Vydání kolaudačního souhlasu není výsledkem správního řízení a kolaudační souhlas není rozhodnutím správního orgánu (srov. závěry usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010-76, č. 2725/2013 Sb., které jsou i přes dílčí změny právní úpravy v tomto směru příléhavé). Jeho vydání je vyústěním relativně neformálního postupu upraveného v citovaných ustanoveních stavebního zákona a podpůrně ustanoveními části čtvrté správního řádu. Nejedná se tedy o správní řízení a nelze hovořit ani o účastnících takového řízení. Z aplikovatelné právní úpravy ani nelze dovodit, že by žalovaný byl v procesu vydávání kolaudačního souhlasu povinen jednat přímo se žalobcem, byť z hlediska obecných zásad činnosti správního orgánu, zejm. ze zásady šetrného postupu správního orgánu zakotvené v ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu a dalších zásad (např. § 3, § 4 odst. 3 a 4 správního řádu) se s přihlédnutím k povaze a obsahu námitek žalobce jevil takový postup jako vhodný. Tak ani samotná skutečnost, že žalobci nebyl kolaudační souhlas zasílán, nemůže např. představovat vadu, z níž by bylo možné dovozovat nezákonnost napadeného kolaudačního souhlasu. Z obsahu správního spisu je nicméně patrné, že v souladu se obecnými zásadami správního řízení nebyly námitky žalobce přehlíženy, a na jejich základě bylo nařízeno i zpracování geodetického zaměření hranice žalobcových pozemků, výsledek tohoto zaměření však neodpovídal tvrzením žalobce a vedl žalovaného k tomu, že na základě kontrolní prohlídky, o níž uvědomil i žalobce, kolaudační souhlas vydal. Z procesního hlediska nelze postupu žalovaného nic vytknout.

To však neznamená, že vlastní správnost jeho procesního postupu žalovaného zbavuje odpovědnosti za správnost skutkových zjištění a za výsledek jeho administrativní činnosti. Při vydání kolaudačního souhlasu je to žadatel, koho tíží důkazní břemeno prokázání souladu

realizované stavby s územním a stavebním rozhodnutím a s požadavky obecných právních předpisů. Stavební úřad je však zodpovědný za ověření skutečného stavu kolaudované stavby (za tím účelem je povinen vykonávat mj. kontrolní prohlídku stavby) a této odpovědnosti nemůže být zbaven ani tehdy, jestliže se ukáže, že skutečnosti žadatelem deklarované nebyly pravdivé, nebo jestliže neodhalil (např. v důsledku chyb v odborném posouzení) nesprávnost podkladů, z nichž při vydávání kolaudačního souhlasu vycházel.

Soud, který je v rámci plné jurisdikce oprávněn podle § 77 odst. 2 s. ř. s. doplňovat dokazování provedené správním orgánem, nechal v tomto řízení nezávisle na stranách sporu zpracovat znalecký posudek za účelem ověření správnosti podkladů, z nichž žalovaný při hodnocení skutkového stavu vycházel. Tento posudek přitom prokázal částečnou nespolehlivost a nesprávnost vstupních podkladů. Z územního rozhodnutí ani stavebního povolení nevyplývá, že by bylo povoleno umístění kanalizace (těž) na pozemcích žalobce (p. č. x. a x.).

Znaleckým posudkem však bylo podle soudu s dostatečnou mírou pravděpodobnosti (s tzv. praktickou jistotou) prokázáno, že kanalizace částečně do těchto pozemků zasahuje. Namítají-li žalovaný a osoba zúčastněná na řízení deklarovanou střední chybu měření 1 m, lze odkázat na to, že z pravděpodobností křivky prezentované znalcem při jeho výsledku vyplývá, že v případě odlehklých a vzájemně nezávislých bodů 31 a 34, kde vypočtený přesah pásma stavby do pozemků žalobce má činit 0,95, resp. 0,94 m (tj. skoro 1 m), stavba kanalizace do pozemku žalobce v každém z těchto bodů zasahuje s kumulovanou pravděpodobností blížíící se 80 %, což je pro prokázání zásahu do tohoto pozemku pro soud dostačující. Pravděpodobnost, že alespoň v jednom z těchto dvou bodů kanalizace do pozemku žalobce zasahuje, pak musí být ještě výrazně vyšší a při zohlednění toho, že překryv pásma stavby s pozemky žalobce nenastává jen v těchto dvou bodech, ale (byť v menším rozsahu) i řadě bodů dalších, je nutné dojít k závěru, že zde existuje velmi vysoká pravděpodobnost (lze předpokládat více než 99 %), že v alespoň některém bodě i při stanovené míře nejistoty zaměření kanalizace vskutku do pozemku žalobce zasahuje. Osoba zúčastněná na řízení sice poukazuje na to, že ve skutečnosti má kanalizační potrubí průměr jen 0,4 m, zatímco znalec zvažuje pásmo široké 1,2 m, avšak tato námitka zcela pomíní, že součástí stavby jsou i kanalizační šachty široké 1 m. Přitom tyto šachty se v rámci vypočteného průběhu kanalizace nacházejí přímo na hranici či v bezprostřední blízkosti hranice pozemku p. č. x v okolí bodů 34, 35 a 36. I za tohoto stavu zde tedy nadále přetrvává dostatečně vysoká (a podle soudu postačující) pravděpodobnost, že kanalizace do pozemků žalobce zasahuje.

I kdyby snad mělo být připuštěno, že nebylo s praktickou jistotou prokázáno, že k umístění kanalizace do pozemku žalobce došlo, znaleckým posudkem bylo jednoznačně deklarováno, že geodetické zaměření společnosti T. a F., s.r.o., je z hlediska odborných požadavků na přesnost měření nepoužitelné, neboť se zakládá pouze na dvou výchozích identických bodech, protože třetí z nich není odvozen z mapy pozemkové knihy a tři identické body představují nepodkročitelné minimum pro dosažení vyžadované přesnosti měření. Z tohoto geodetického měření tedy nebylo možné vycházet. Současně znalec potvrdil, že společnost G., s.r.o., samotné vlastnické hranice nezaměřovala a v tomto směru z předložených výkresů také vyjít nelze. Za daných okolností tedy neměl žalovaný dostatečně zjištěn skutkový stav pro to, aby mohl s ohledem na spornost průběhu vlastnické hranice konstatovat splnění zákonných podmínek pro vydání kolaudačního souhlasu. Je-li tedy pro prokázání souladu kolaudované stavby s územním a stavebním povolením nutná vyšší

přesnost, pak nebyly splněny podmínky pro vydání kolaudačního souhlasu a ten je tak i z tohoto hlediska nezákonný.

Uvedené tedy znamená, že byla zkolaudována stavba, která byla realizována v rozporu s územním rozhodnutím a stavebním povolením, popř. u níž žadatel takový soulad neprokázal, a tím bylo zasaženo do právní sféry žalobce. Z ustanovení § 122 odst. 4 stavebního zákona vyplývá, že na stavbu realizovanou v rozporu s územním rozhodnutím a stavebním povolením nelze vydat kolaudační souhlas – užívání takové stavby je žalovaný naopak povinen zakázat a musí trvat na odstranění zjištěných nedostatků předtím, než kolaudační souhlas vydá. Z uvedeného tedy plyne, že kolaudační souhlas je nezákonný, a to proto, že žalovaný vycházel z nesprávně (popř. neúplně) zjištěného skutkového stavu. První části žalobního petitu tedy soud musel vyhovět.

Jinak tomu ovšem bylo v případě druhé části žalobního petitu. Tou se žalobce domáhal, aby soud žalovanému zakázal, aby pokračoval v porušování vlastnického práva žalobce spočívajícím v položení a užívání dešťové kanalizace v severozápadním cípu shora uvedených pozemků, a aby žalovaný obnovil stav pozemků před uvedeným zásahem. Takto postavený žalobní požadavek není oprávněný. Stavebníkem kanalizace nebyl žalovaný, nýbrž osoba zúčastněná na řízení. Žalovanému tedy nelze ukládat, aby obnovil stav před položením kanalizace (v podstatě aby kanalizaci odstranil), neboť toho by se žalobce mohl domáhat vůči osobě zúčastněné, resp. vlastníku kanalizace neoprávněně uložené do pozemku žalobce, popř. na tento pozemek neoprávněně zasahující svým ochranným pásmem stanoveným v ustanovení § 23 odst. 3 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění pozdějších předpisů takto znějící negatorní žalobou v občanském soudním řízení.

Odpovídající nápravu situaci zjištěné nezákonnosti kolaudačního souhlasu by spíše představoval požadavek, aby žalovaný bezodkladně spis předložil nadřízenému správnímu orgánu s podnětem k provedení přezkumného řízení (srov. obdobně rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2015, č. j. 48 A 27/2015-98). V této souvislosti je třeba upozornit na ustanovení § 54 odst. 6 s. ř. s., podle něž je výrok rozsudku závazný pro orgány veřejné moci (tj. nejen pro samotného žalovaného). První výrok rozsudku deklarující nezákonnost napadeného kolaudačního souhlasu je bez dalšího závazný nejen pro žalovaného, ale i pro nadřízený správní orgán, který vázán tímto závěrem nemůže mít dalších pochyb o naplnění podmínek stanovených v ustanovení § 95 odst. 1 správního řádu a je povinen bezodkladně z moci úřední přezkumné řízení zahájit (s ohledem na den nabytí účinků kolaudačního souhlasu lze přezkumné řízení v souladu s § 122 odst. 3 stavebního zákona zahájit nejpozději do 14. 1. 2016) a v něm posoudit, zda jsou naplněny podmínky pro změnu či zrušení napadeného kolaudačního souhlasu v přezkumném řízení.

Proto soud žalobě zčásti vyhověl, když vyslovil nezákonnost napadeného kolaudačního souhlasu, a zčásti ji zamítl, když neshledal důvodným požadavek žalobce na zákaz žalovanému mít položenu a užívat kanalizaci uloženou na pozemku žalobce a uložení povinnosti tuto kanalizaci odstranit.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. v souladu se zásadou úspěchu ve věci. Žalobce byl úspěšný pouze s požadavkem na deklaraci nezákonnosti napadeného kolaudačního souhlasu, ve vztahu ke druhému žalobnímu požadavku byl naopak úspěšný žalovaný. V řízení tedy byl úspěch obou stran shodný, a proto žádnému z účastníků

právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Nárok na náhradu nákladů řízení soud nepřiznal ani osobě zúčastněné na řízení. Soud jí totiž žádnou povinnost v řízení neuložil a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele pro výjimečné přiznání náhrady (srov. § 60 odst. 5 s. ř. s.).

Předposledním výrokem soud k již vyhlášenému rozsudku připojil i výrok usnesení, jímž se znalci přiznává znalečné a náhrada hotových výdajů za účast u jednání soudu. Znalec podáním ze dne 6. 1. 2016 vyúčtoval odměnu za přípravu na jednání, cestu a jednání u soudu v rozsahu 5 hodin po 350,- Kč a dále cestovného dle § 28 odst. 1 vyhlášky č. 37/1967 Sb., §§ 157 a 158 zákoníku práce a §§ 1 a 4 vyhlášky č. 385/2015 Sb. na trase Úvaly-Praha a zpět osobním automobilem Škoda Fabia při vzdálenosti tam a zpět celkem 66 km, spotřebě benzínu 95 oktanů 7,03 l na 100 km, sazbě základní náhrady 3,80 Kč/km a vyhláškové ceně paliva 29,70 Kč/l, celkem tedy ve výši 388,60 Kč a konečně parkovného, které doložil ve výši 80,- Kč. Soud při kontrole vyúčtování zjistil, že dle technického průkazu automobil spotřebovává benzin o oktanovém čísle 98, s nímž vyhláška 385/2015 Sb. spojuje vyšší cenu 33,- Kč/l, a že spotřeba pro kombinovaný provoz vozu podle norem EU je v technickém průkazu uvedena ve výši 6,7 l/100 km, tudíž nebylo důvodu počítat průměr tří uvedených hodnot. V tomto směru proto jinak správné vyúčtování soud upravil. Pokud jde o odměnu, soud považoval za přiměřenou odměnu v rozsahu 3 hodin po 350,- Kč (započaté 2 hodiny výsledku a 1 hodina přípravy); zbylé 2 hodiny strávené cestou k soudu a čekáním pak soud považuje za odpovídající zhodnotit částkou 100,- Kč/hod. Výsledkem tedy je přiznání částky 1.250,- Kč na odměně znalce (oproti účtovaným 1.750,- Kč) a náhrady hotových výdajů v částce 476,72 Kč (oproti účtovaným 468,60 Kč).

Posledním výrokem soud uložil v souladu s ustanovením § 60 odst. 4 s. ř. s. účastníkům řízení podle míry jejich neúspěchu v řízení nahradit státu jím vynaložené náklady řízení, které v tomto případě představuje znalečné v celkové výši 50.910,72 Kč. S ohledem na shodný úspěch obou stran proto soud uložil každému z účastníků povinnost zaplatit ½ této částky, tj. 25.455,36 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. ledna 2016

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková